

Der siges i Loven, at Enker efter Personer, der oppebære Pension eller være pensionsberettigede efter nærværende Lov, skulle pensioneres med $\frac{1}{4}$ af den Pension, som var tillagt Manden, eller hvortil han vilde være berettiget, og at for saa vidt Manden er omkommen som Følge af et Ulykkestilfælde under Udførelsen af sin Tjeneste eller sit Arbejde, tilkommer der yderligere Enken, saafremt Ægteskabet var indgaaet før Ulykkestilfældet, et aarligt Pensionstillæg af 100 Kroner. Dette, finde vi, er uheldigt, og mig bekendt har man heller ikke denne Ordning i nogen anden Pensionslov. Vi mene, at man bør gaa til det samme, som man er gaaet til ved andre lignende Pensionslove, nemlig at yde Enken Halvdelen af den Pension, som er tillagt Manden, og for saa vidt han er omkommen ved et Ulykkestilfælde, at man saa i Stedet for at yde det her nævnte Pensionstillæg af 100 Kr. yder Enken det samme, som man yder f. Eks. Enkerne i Jernbaneetaten, nemlig $\frac{2}{3}$ af den Pension, hvortil Manden var berettiget, eller, som han fik udbetalt. Saa siges der endvidere i § 11, at naar ikke særlige Omstændigheder tale derimod, kan der ydes Enker et Pensionstillæg af 36 Kr. aarlig for hvert uforsørget Barn, indtil dets fyldte 15de Aar. Vi have ikke noget imod dette Princip, der ligger i den paagældende Paragraf, om at der kan ydes saadanne Tillæg for Børn. Men vi finde for det første, at Summen 36 Kr. er for lav og bør forhøjes, og at Tiden, hvori denne Understøttelse kan ydes Børn, bør forhøjes fra Barnets 15de til dets 18de Aar. Det er jo ret almindeligt nu, at Børn faa en saadan Understøttelse til deres 18de Aar, og vi finde, at det vil være en passende Frist, og stille derfor Ændringsforslaget Nr. 8.

Endelig stille vi under Nr. 10 et Ændringsforslag til § 13. Denne Paragraf gaar ud paa at yde Børn, som ere forældreløse, og hvis Moder vilde have haft Ret til Pension efter nærværende Lov, saa længe de ere trængende og værdige, men ikke ere over det fyldte 15de Aar, en aarlig Pension af indtil 72 Kr. For disse Børns Vedkommende mene vi ligeledes, at Summen bør forhøjes noget. Den vil dog, selv om den forhøjes, saaledes som vi foreslaa, til 100 Kr. i Stedet for 72 Kr. om Aaret, ikke paa langt nær udgøre Halvdelen af, hvad et saadant forældreløst Barn som Regel vil have nødvendig for at kunne eksistere. Naar det forhøjes i det mindste til 100 Kr., hjælper det dog

altid noget paa Forholdet. Vi have ligesom under § 11 foreslaaet, at Hjælpen skal ydes til det 18de Aar i Stedet for til det 15de.

Forudsat, at de af os foreslaaede Ændringer vedtages, tror jeg at turde sige, at Lovforslaget vil vinde almindelig Tilslutning hos de Funktionærer og Arbejdere, som det omhandler, medens jeg paa den anden Side tror, at om man vedtager særlig § 1, saaledes som den er, med den hvilende Pensionsret og de 20 Aars Tjenestetid, vil den vække mindst lige saa megen Misfornøjelse, som — ja, jeg kan sige Loven om Statsbanefunktionærernes Lønninger i sin Tid vakte. Vi have jo set, hvilken Storm der rejstes ved den Lov, og jeg tror dog ikke, man skulde ved den her foreslaaede Lov rejse en lignende Storm mod Statsmagten. Jeg vil derfor varmt anbefale ærede Medlemmer at stemme for de af os stillede Ændringsforslag.

Trier: Den Gang i Fjor en tilsvarende Lov blev behandlet, blev det fremhævet fra Ministerens Side, at man ved Udarbejdelsen af Lovforslaget havde taget Reglerne for Statsbanernes 15de Lønningsklasse til Rettesnor. Men ser man efter, hvorvidt denne Rettesnor nu er fulgt i det her foreliggende Forslag, saa er det baade saaledes, at ved Statsbanerne medregnes Akkordoverskuddet, naar Talen er om Pensionslønningssatser, at der ved Statsbanerne ikke kendes til nogen hvilende Pension, og at der ved Statsbanerne kun er Tale om 10 Aars Tjenestetid, inden Pensionsretten indtræder. Naar man ikke, til Skade for de paagældende Arbejdere, vil alt for langt bort fra det Mønster, man har haft for Øje, er der da Grund til ogsaa paa disse Punkter at holde sig saa nær som muligt til den Ordning, som gælder for Statsbanernes Vedkommende. Den hvilende Pensionsret kendes jo, saavidt jeg ved, intet andet Sted i vor Pensionslovgivning. For de vedkommende Arbejdere er det en yderst farlig Bestemmelse. Den giver Lejlighed til at afskedige Arbejdere paa et Tidspunkt, hvor deres Arbejdskraft langt fra er udtømt, hvor de endnu i en Række Aar kunde have arbejdet tilfredsstillende, men hvor Statens Kasse maaske kan staa sig ved at faa yngre Arbejdere, som foreløbig skulle lønnes ringere. I Regelen vil det være meget vanskeligt for saadanne afskedigede Arbejdere at faa Arbejde andetsteds. De ere i den Alder, hvor de ikke let antages i privat Virksomhed. De ere